891.79
L29
Ono

„ТЕАТРАЛЬНА БІБЛІОТЕКА“

Вип. 15. Р. 1922.

У РІЗДВЯНУ НІЧ

ПО М. ГОГОЛЮ

пристосував до сцени на одну дію

М. СТЕПНЯК.

Додаток до 5 ч. „Театрального Мистецтва“.

ЛЬВІВ-КИЇВ 1922.

ВИДАВНИЦТВО „РУСАЛКА“.

У РІЗДВЯНУ НІЧ.

ПО М. ГОГОЛЮ

ПРИСТОСУВАВ ДО СЦЕНИ НА ОДНУ ДІЮ

М. СТЕПНЯК.

UNIVERSITY OF
ILLINOIS LIBRARY
AT URBANA-CHAMPAIGN

ЛЬВІВ КИЇВ 1922.

ВИДАВНИЦТВО „РУСАЛКА“.

З ДРУКАРНІ СТАВРОПИГІЙСЬКОГО ІНСТИТУТУ
під управою Ю. Сидорака.

ДІЄВІ ОСОБИ.

Солоха, вдова.
Чуб Корній, богатий козак, вдовець.
Голова, кум Чубів.
Дяк.
1.)
2.) парубки.
1.)
2.) дівчата.

Парубки та дівчата.

Хата Солохи, простора, небогата, але чепурно по празниковому прибрана. Одні двері просто з сіней і двоє вікон. Праворуч, біля вікон, лава, стіл, стільці. У кутку мисник; на ньому ріжний посуд і страва, прикрита рушником, червонувата на колір горілка, чарка, в мисках закуска-пироги, смажена риба і т. ин. На столі перевернутий глечик, на ньому приліплена засвічена воскова свічка. На покуті в сіні: кутя, узвар. Ліворуч, біля печі, роскидано: три великих чувала і ковальські причандали.

1.

Солоха виймає зі скрині скатертину й застелює стіл, потім чопуриться перед дзеркалом, що на стіні.

Парубки-колядники (*входять із звіздою*). Добривечір! З празником! Зі святим вечером!

Солоха. Спасибі! Вінтую й вас, хлопці-молодці, зі святим вечером!

1. парубок. Дозвольте, пані Солохо, поколядувати!

Солоха. Колядуйте, колядуйте!

(*Колядники колядують; один вертить звізду, в якій горить воскова свічечка*).

1. „Добрий вечір тобі,
Пані господине!
Радуйся!
Ой радуйся, земле, —
Син Божий народився!“ і т. д.

891.79 Storage
L29
Ono

2. Ірод цар за Христом гонявся,
Він за ним дуже побивався,
На сідельці не вдержався,
З кобильчини увірвався,
Та й упав на шлях! і т. д.

2. парубок (*міхоноша*). Вечір добрий, дайте пиріг довгий, а не дасте пирога, візьму вола за рога, та поведу на торга, та й продам за пирога!

Солоха. Е ні! Вже коли так, то мушу дати пирога! (*Кидає в торбу пироги*). Спасибі ж вам, дітки, що не минули й моєї вдовиної хати!

1. парубок. Спасибі й вам паніматко, що привітали нас! прощайте!

Всі. Прощайте!

Солоха. Ходіть здорові! (*Проводить їх до сіней, вертається*). Оце! Чи ба, як понатупували та набруднили, — мов і не прибірала. (*Замітає*). Оцей ще мені Вакула зі своїм штрументом! Наляпа, набруднить, ще й понатаскує мішків із під вугілля та ріжних причандалів ковальських. Нема щоб у кузні держати, так ні, — в хату таскає. Там, каже, вкрадуть. Нехай же сам і прибірає! Звелю витаскать на плечах! Пострівай! Мов і не свято! (*Ще підмітає і жбурляє віник*). Ху, втомилася! Небагато, здається, й поралась, а вже й втомилась. Ох, хо, хо! Не та вже я стала! Літа мої красні минають. Вже старіти стала. А яка то я проворна була дівкою, — чи до роботи, чи до гульні, то вже ніхто й не справиться за мене. Сказано — вогонь була! Веселе, веселе колись було життя й на старість є чим згадати. Пройду було селом, уже й юрба за мною! Матуся що дня голову гризуть за хлопців, а батько так і били не раз; а мені що! Переплачу в садочку, та й знов на гулянку! Ех, аж весело, кажу, згадати! (*Співає*).

„Очеретом качки гнала“*...) і т. д.

Та воно, як правду казати, то й під старість не дуже сумую. До мене ще чимало залицяються;

*) Відома українська пісня. Можна співати иншу українську веселу пісню. — Прим. Ред.

дарма, що постаріла. Та хіба таки я й справді стара?! (*Видивляється в дзеркало*). То тільки мої вороги запевняють, що мені вже пятий десяток пішов, а як на правду, то я ще зовсім молода! Ще так бровами поведу та підківками брязну, що в молодих аж жижки задріжать! (*Співає й пританцьовує*).

„Од Київа до Лубень“... і т. д.

Ну й якеж тут диво, що за мною побиваються й Чуб, і Панас — наш голова, дяк і Свербиніс та й инші, а я тільки з них подаруночки цуплю. Одного Чуба трішки шкодую. Від того рідко що й візьму — вдівець. Може ще й заміж піду за нього, — чоловік заможний, поважний; за таким жилаб я панею. Вакули,—сина, от боюся, — він дуже впадає за Чубовою дочкою Оксаною; може ще, чого доброго, й одружиться з нею, тоді. . (*Стукають у двері*). Хто воно стукає?! Сьогодня нікому б і прийти, — всі ж гостюють у дяка. (*Накидає на плечі свиту*). Чи не Вакула. (*Йде до сіней*).

2.

(*Входить Голова, за ним Солоха*).

Голова (*струшує з кобеняка сніг*). Ну тай хуртовина! Таке крутить, що й світа Божого не видно. Далебі думав, що доведеться нечувати в заметі.

Солоха. Здрастуйте в хаті, пане Голово! А хіба ви не ходили до дяка?!

Голова. Йшли та не втрапили! (*Підморгує*). Хе, хе, хе! Кума Корнія, мабуть, чортяка десь по заметах водить, а я до вас, утрапив, голубочко Солохо!

Солоха. Вже й „голубочко“?!

Голова. А вже звісно до голубочки та ще й до моєї! Ви б мене трохи нагріли, моя перепілочко!

Солоха. Зараз. У мене є для вас запіканочка. (*Ставить усе на стіл*). Сідайте, будь ласка.

Несподівалась, несподівалась сьогодня вас бачити!

Голова. Несподівалась, кажеш. Ех, Солохо, Солохо, нічого б я не пошкодував коли б тільки ти!..

Солоха (*перебиває*). Ось викушайте попереду. Це я сама настоювала на калганах. Призволяйтеся!

Голова. Мусить бути смашною. А сами ж? Мо це отрута?!

Солоха. От ще вигадайте! Та що вже з вами робити! Будьте ж здорові: Зі святим вечером! Дай же, Боже, щоб усе було гоже, а що не гоже, того не дай Боже!

Голова. Та й на кохання навертай! Хе, хе, хе!..

Солоха (*випила, наливає другу й дає Голові*).

Голова. Будь же й ти здорова, моя голубочко, зі святим празником! Дай же, Боже, щоб справдилися мої думки!

Солоха. Як що добрі, — то дай, Боже!

Голова (*випив*). А, тай добра ж калганівка!

Солоха. Закусюйте ж, будь ласка!.. Ось пиріжки, рибка печена.

Голова (*обнімає її*). Можна й закусити!

Солоха (*випростовується*). Не пустуйте бо! Може шишички їсти мете?

Голова. Давай поки що хоч шишичок. (*Солоха йде до сіней*).

Голова. Чорт не баба! Дідько сам! Коли б же хто ще не притьопався!

Солоха (*вертається і ставить на стіл миску з шишками*). Закусіть же хоч солоденьким.

Голова. А ти ж, моя качечко, сідай біля мене! (*Притягає до себе*).

Солоха (*викручуючись*). Кажу ж бо, — не пустуйте! Може меду бажаєте?

Голова. Який там мед у біса!.. Слухай, Солохо, одно з двох, — або сьогодня ти!.. (*Хоче обняти. Раптом стукають у двері*).

Солоха. Ох, мені лихо! Хтось прийшов!

Голова (*вскочив*). Туди до біса! (*Кидається*

зза столу й надіває шапку). От тобі й поженихався!.

Голос дяка. Найсладчайшая Солохо, отверзи!

Солоха. Та це дяка чортяка принесла! От ще халепа!

Голова. О це оказія! Сховай же мене куди небудь, та швиденько! (*Метушиться по хаті*).

Солоха (*тимчасом прибрала все зі стола*). Куди б же я вас сховала?! Ох, біда моя! Хіба в скриню! (*Одчиняє віко*).

Голова (*підбігає до скрині*). Та й чобіт не залізе мій туди!

Дяк (*стукає в двері*).

Голова. Та хутенько ж бо!

Солоха. Ох, не знаю вже й куди вас! Лізьте хоч у лантух*). (*Хапає один з лантухів і несе праворуч на авансцену*).

Голова. А як?! Чи не тісно ж буде?

Дяк. Та відчиняй, Солохо, бо я вопію від морозу.

Солоха. Та лізьте бо швидче, а то дяк і защіпку одірве.

Голова (*влазить*). Так то й влізеш! Бач, Солохо, до чого кохання доводить!

Солоха. Та цитьте! (*Заелзує лантух і ховає в скриню одежу голови*).

Дяк (*стукає*).

Солоха. Зараз, зараз! (*Накидає свиту й виходить до сіней*).

3.

(*Дяк і Солоха входять*).

Дяк (*змерз, тупає ногами й хукає в долоні*). Солохо, розоблачи мя! (*Солоха допомагає йому роздягтись*). Желаю здравія, долголетія, благоденствія й мирного пребиванія во віки віков, велелепная Солохо!

Солоха. Спасибі! А що на дворі?

Дяк. То єсть світа преставленіє!

---

*) Великий міх, мішок. — Прим. Ред.

Солоха. Як же це ви, пане дяче, пішли з дому, а гостей самих покинули?

Дяк (*нюхає табаку*). Нікогда сего не бисть! ібо Голова, Чуб, Свербиніс та Дерипуп — знаменитий бас і вся прочая кумпанія, імівшая поползновеніє зібратися сьогодня к вечеру в моїм дому, злякалася завірюхи й не прийшла. Стихії возбраньли. Мню, що к лучшему сіє,—бо кинуть я возмог свою храмину й побрести до вас у хату, возлюбленная Солохо!

Солоха. А ви так і завирюхи не злякались.

Дяк. Ніщо не возможет устрашити мя, єгда возимію неукротимоє желаніє лицезріти тя, о прелесная Солохо, й усладитися сладкозвучною бесідою твоєю!

Солоха. Спасибі за добре слово. Просимо сідати.

Дяк. Сядемо, сядемо. Говорю: такожде й сьогодня, не взирая на сніжнеє смятеніє, сиріч завірюху, любов моя несла мя до тебе по заметах, аки по лугах благоуханних. Возчувствуй же моє чувствіє, о безчувствєнная Солохо!

Солоха. Та чую, чую, що ви йшли по заметах. Сідайте ж, будь ласка, викушайте горілочки, то й обігрієтесь і відпочинете. (*Ставить усе на стіл*). Призволяйтеся!

Дяк. О, упоїтельная Солохо, возлюби мя всією силою любови моєя, дондеже не вразумієш сладости любовния!

Солоха. Ви сьогодня щось таке говорите, що я й не второпаю.

Дяк. О, ти моя сокровишніце, іскусітельніце моя, все ти добре розумієш! (*Співає*).

Прелесная Солохо,
Владичице сердець!
Вонми мені хоч трохи } 2.
Не ізсуши в кінець! }
Ти жизнь для мя драгая,
Ти просто рай земной!

Отверзи врата рая, } 2.
І аз на віки твой! }

(Павза).

Но, що ж мовчиш, Солохо?!
На віки будь моей!
Прийди в мої об'яття, } 2.
О радость моїх дней! }

(*Хоче обняти Солоху; вона відпихає його*).

Солоха. Ні, за це вже вибачайте, пане дяче, знайдіть собі молодшу, тай дуріть своїм коханням, а мене не одурите. Викиньте краще й свою думку з голови!

Дяк. То б то як?! Це значить!..

Солоха. Що як будете давати рукам волю, та закидати чорт батька зна що, то я вашій жінці скажу!

Дяк. Ніколи не нагадуй мені мого дракона! Утроба моя не має до неї нікоторого тяготенія.

Солоха. Оце так! Рідної жінки та не любити!

Дяк. Половина моя не іміє таковых прелестей, каковими ви обладаете, лепообразная Солошечко!

Солоха. І що ви там набачили в мене такого гарного?

Дяк. А що це в вас таке, восхітітельная Солохо?! (*Доторкнувся пальцем до руки біля ліктя*).

Солоха. Як, що? — рука!

Дяк. Гм!.. Рука!.. Хе, хе, хе!.. (*Пройшовся по хаті й знов торкнув пальцем Солоху біля шиї*). А це що в вас, дражайшая Солохо?!

Солоха. Хіба не бачите?! Шия. А на шиї намисто та дукачі.

Дяк. Намисто!.. Хе хе, хе!.. (*Знов пройшовся по хаті, потираючи руки, хоче знов торкнути Солоху*). А це що, неотразимая Солохо?!

(*Стук і голос: „Солохо, відчини!*)

Дяк (*перелякався*). Ох, сили небесні, посторонне лице! Що, як застануть особу мого званія тут?! Дойде ще до начальства. Погиб тоді!

Солоха. Та вгамуйтесь! (*Хова все зі столу*).

Дяк. Бога ради, добродітельна вдово, сокрой мя! (*Хоче лізти під піч*). Невозможно—коти.

Солоха. Лізьте в лантух! (*Хапає лантух і несе ліворуч на авансцену*).

Дяк (*Лізе в лантух*).

Солоха. Мов дуб і не впреш його!

Дяк. Аки Іона во чрево китово.

Солоха (*завязує лантух*).

Дяк. Косічка, косічка!!

Солоха. Та цитьте бо! Кого це принесло?!.. (*Ховає одежу дяка до скрині*).

Голос Чуба. Та відчиняй бо швидче, Солохо!

Солоха. Ох, лишенько! — Чуб!.. Зараз, зараз! (*Біжить до сіней*).

4.

(*Чуб і за ним Солоха*).

Чуб. Здорова була, Солохо! Ти може мене й не сподівалась? Мо я перешкодив?!.. (*Струшує з кобеняка сніг*).

Солоха. Чого ж би ви мені перешкодили?! Я вам завжди рада. Мої двері для вас повсяк час відчинені.

Чуб. От тільки сьогодня ледві достукався.

Солоха. Та то... та то, не вам кажучи, я трошки задрімала.

Чуб. А може забавлялася з ким? (*Солоха допомогає роздягтись*). Ой, легше, легше, плече!.. Мо заховала кого? Га?..

Солоха. І кого б то я мала ховати?

Чуб (*Роздягся, струшує шапку й кладе на мішок, що з Головою*).

Солоха (*тимчасом на бік*). Невже він підслухав?! Пропала тоді я! (*До Чуба*). Гріх вам таке казати на бідну вдову!

Чуб. Ну, ну! Годі! Я пожартував, а ти вже й розсердилась.

Голова. Апчхи!

Чуб. Що воно?

Солоха. Та то я... чоботом.

Чуб Дивно! Скільки живу на світі, а вперше чую, щоб чоботом чхали. Слухай, Солохо, чи не слід би оце й чарку випити? Бо мабуть і горлянка змерзлася від морозу. Послав же Бог таку ніч! Як схопилось, чуєш, Солохо, як схопилось!.. (*Тим часом сів за стіл*).

Солоха (*поставивши все на стіл, наливає*). Викушайте, пане Чубе, то й обігрієтесь.

Голова. Ап-чхи!

Чуб (*хотів випити й зупинився*). Бий його сила Божа! Та що ж воно наче й справді чхає?!

Солоха. Та то... мабуть вітер у комині.

Чуб. Вітер, кажеш, у комині. А може. (*Випив*). Сьогодня, бач, усі зібралися в дяка, а я таки до тебе. А от, чи ти мене таки любиш, Солохо, чи так тільки дуриш?

Солоха. І рідного чоловіка так не любила. (*Наливає*)

Чуб (*п'є*). Не любила?

Солоха. Трошки поплакала, як умер, а потім... та ні, й не плакала!

Чуб. Так і не плакала, кажеш, ні? А мене б то вже й кохаєш?

Солоха. Та кажу ж, що дуже кохаю.

Чуб. Так може б з неділі й старостів?

Солоха. Та воно так, та тільки Вакула...

Чуб. Що Вакула? Огой пройдисвіт, що нахвалявся мене бити? (*Набік*). Та вже й бив (*До Солохи*). Чи не дума він і справді мою Оксану брати? Та я йому не то що в хату, а й повз двір не дозволю ходити. Та я його як зустріну!.. (*п'є*). Так то, моя удівонько, через тиждень і до попа. А поки що може б завдаточок, коли справді любиш. (*Обнімає*).

Солоха. Який там завдаток. Я бідна вдова, а ви...

(*Стукають у двері*).

Чуб. Хтось віби грюка там? От тобі й завдаток!

Солоха. От напасть сьогодня! Чортяка їх розносила.

Чуб. Хто б же це? Кажи, Солохо.

Солоха (*хова тимчасом усе зі столу*). Та не хто ж. Хіба мій син Вакула!

Чуб. Вакула, кажеш! Що б під млин затягли його чортяки! Чуєш, Солохо, куди хоч ховай, бо я не хочу, щоб тут зустрів мене той ірод. (*Стук*).

Чуб. Та ховай бо швидче!

Солоха. Ох, куди ж сховати вас?

Чуб. Та куди хочеш!

Солоха (*набачила лантух*) Хіба в лантух! (*Хапає лантух і йде на середину авансцени*).

Чуб. Та про мене, хоч і в лантух! Аби не зустрічатися з ним. (*Стук*).

Солоха. Лізьте бо швидче.

Чуб. От бісова справа. Оце так завдаток. (*Уліз. Солоха завязує*). Ой, чуба, чуба!!

Солоха. Та мовчіть! Це мабуть Кривошенко. Треба буде його мерщій спровадить. І той за мною впада! Біда мені з ними! (*Накинула свиту й виходить*).

5.

Ті ж без Солохи.

Чуб. От бісова тіснота! Ох! Оце піймався!

Голова. Ой, пропаду! Ап-чхи!

(*Чути, як десь поблизу колядують дівчата*).

Чуб. Що за біс, і хто там чхає?!

Дяк. Ох, аки в пещі огненной! По ділом вору й мука. Преехидная Солоха, вона й Чуба такожде повергла в темницю.

Голова. А ап-чхи!

Дяк. І хто це чиханіє проізводить?

Голова. Та тут ніяк не повернешся. Апчхи!

Дяк (*продравши дірку, виглядає*). Во здравіє й многолетіє!

Голова. Ой, пропаду! Ой, дихати нічим! Апчхи!

Чуб. Та який воно біс там чхає?!

Дяк. Тройца єдиная й нероздільная.

6.

Солоха (*вбігає хутко й ховає одежу Чуба*). Ох, мені лишенько! Колядники наближаються! Що його в світі Божому робити? Що ж тепер почати? Як з мішків їх повиймати?

Дяк. Змилуйся, Солохо, возри на моє стражданіє, відпусти душу на покаяніє!

Солоха. Та мовчи! Тут і без тебе халепа! І притаскало ж їх у таку пору, та всіх трьох заразом. Одного б ще як-небудь переховала, а то ж троє! Тепер піде слава на все село, що до мене аж троє ходять. О сором, сором який! От тобі й Чубихою стала!

Дяк. О, прелесная Солохо, випусти хоч мене многогрішного з ада кромешного!

Солоха. Чи тобі заціпить?! (*Б'є його віником*).

Чуб. Ох, тіснота бісова!

Солоха (*б'є*). Та пить!

Голова. А-ап чхи!

Солоха (*б'є*). А, щоб ти луснув.

Чуб. Розвязуй лантуха, клята личино!

Солоха. Не розвяжу ж коли так і не випущу нікого. Себе треба рятувати. Зараз побіжу й всім роскажу, що нарочито вас звела до купи та в лантухи позавязувала, щоб не повтікали. Нехай жінки подивлються, які то в них чоловіки! Хай вас люде порозвязують! (*Накидає свиту, хапає хустку й хоче йти*).

7.

(*Дівчата колядники входять*).

Солоха. От коли вскочила! (*Кидає свиту й хустку*).

Дівчата. Добри-вечір! З празником! Зі святим вечером!

Солоха. Спасибі! Й вас віншую!

1. дівчина. Дозвольте, тіточко, поколядувати.

Солоха. Колядуйте, колядуйте, любі дівчаточка! (*Набік*). Принесла вас нечиста сила!

Дівчата (*колядують*).

„Ой в ліску, ліску,
Та на жовтім піску!
Ой, дай, Боже!
Там пава ходе,
Піррячко роне.
Святий вечір“ і т. д.

Дяк (*невтерпів і помалу підспівує, але ніхто на те не звертає уваги*).

Солоха (*після співу*). Спасибі ж вам, дівчаточка, що й до мене завітали, не минули моєї вдовиної хати. А котра з вас за міхоношу?

2. дівчина. Я, тіточко!

Солоха. Візьміть же собі і пиріжків. (*Кидає в торбу пироги*).

Дівчата. Спасибі, тіточко! Спасибі!

1. дівчина. Тіточко, дозвольте й цей раз знести до вашої хати коляду, та й складчину в вас зробимо.

Солоха. Та я б радніша, та... Ну, що мені робити?! Та в мене тепер нігде. Онде штрумент Вакула роскидав.

1. дівчина. Та Вакула, тіточко, не розсердиться.

Солоха. Бачите сами, що не прибрано в хаті.. Знаєте що, — йдіть ще колядувати, а потім прийдете, а я тимчасом приберу гарненько, лантухи повиношу.

1. дівчина. Та ми й самі їх повиносимо. Ану, дівчата, беріть! Куди їх, тіточко, тягти?

Дівчата (*беруться за лантух, що з дяком*).

Солоха. Пропала ж я тепер.

Дяк (*стогне*).

1. дівчина. Щось живе.

Дівчата (*силкуються підняти лантух. Дяк стогне*).

2. Дівчина. Ой, лишенько, щось страшне.

Дяк. Апчхи!

Дівчата (*відскочили з ляку*). Ой, лишенько! Ой!.. Чортяка!..

1. дівчина. Тікаймо, дівчата, бо й справді чортяка! Тікаймо, та гукнемо на хлопців!

Дівчата. Тікаймо, тікаймо! (*Вибігають з гаміром*).

8.

Ті ж бег дівчат.

Солоха (*швидко натягає свиту та хустку*). Треба й собі швидче тікати, щоб не бачити й не чути того сорому! Піду до куми, та там і заночую! (*Виходить*).

9.

Ті ж без Солохи.

Чуб. (*Стогне*). Ой, важко!

Голова і Дяк (*разом*). А-ап-чхи!

(*Чути гомін парубків і дівчат*).

10.

(*Вбігають парубки, за ними дівчата*).

1. парубок. Де чортяка?

2. парубок. Де звірюка?

1. парубок. У якому лантусі?

1. дівчина. Он у тім.

2. парубок. Розвязуйте, хлопці!

1. парубок. Я розвяжу, а ви, хлопці, беріть, хто рогача, хто кочергу!..

2. парубок. Добре, добре! Беріть хлопці!

Всі (*хапають що попало й наміряються*).

1. парубок. Як тільки вискочить, то зразу й бийте, тільки влучайте по голові! Господи благослови! (*Розвязує*).

Дяк (*стогне*).

Всі. Чорт!.. Чорт!.. (*одскакують*).

Дяк (*висовує голову. Лице трохи замазане вугіллям*). Ой, випустіть, змилуйтесь на ді мною грішним!

1. дівчина. Чортяка! Єй же Богу — чортяка!

1. парубок. Тю, тю! Та це ж дяк!

Дяк. Мєстний! Многострадальний Пантелей-псалмопєвец!

Всі (*сміються*).

1. парубок. Як же це ви сюди залізли?!..

Дяк. Ох, враг рода человіческого спокусив мя!

1. парубок. Ну, вилазьте ж!

Дяк (*виліз*). Ух! Воскресе із мертвих! Спасайте ж мя нозі моя! (*Тікає*).

Всі (*регочуть*).

1. парубок (*придержує його*). Е, стрівайте! Коли хочете, що б жінка не знала, — то дайте хоч на пів відра.

Дяк. Ох. ох, ох! (*Дає гроші*). Нате, та мовчіть. Аки скімни рикающі! (*Вибігає*).

Всі (*тюкають і регочуть*).

1. парубок. Нате ж, хлопці, гроші, та підіть котрий по горілку, а ми ходім, оберемо де иншу господу.

Всі. Ходім, Ходім! (*Ідуть*).

Чуб. Та куди ж ви?! Розвяжіть же й мене!

1. дівчина. Ой, лишенько, ще хтось у лантусі сидить! А нуте, хлопці, подивіться!

1. парубок, А ну! (*Розвязує Чуба*).

Чуб (*вилазить*).

Всі (*здивовані*). Дядько Чуб?!

Чуб (*ні в сих, ні в тих*). А ви думали, яка чортяка? Що — гарну я штукерію вшкварив?! Хе, хе, хе!

Всі (*сміються*).

Чуб (*показуючи на лантух, що з Головою*). А розвяжіть лишень і третього лантуха. Певно що й там не без чоловіка.

Дівчата. А ну! А ну! (*розвязують*).

Чуб. А ну лишень вилазь!

Голова (*вилазючи*). А-ап-чхи!

Всі (*одскочили*).

Чуб. Так он яка чортяка все чхала?!

Всі (*здивовані*). Голова?! Дядько Панас?!

Чуб. І голова сюди залізла.

Всі (*чмихнули, здержуючи сміх*).

Голова. Де чуб — там і голова.

Всі (*чмихають*).

Чуб (*по павзі*). Це ви, куме?!

Голова. Це ми куме. (*По павзі*). А на дворі мабуть холодно?

Чуб. Морозець. (*По павзі*). А чим ви, куме, чоботи мажеге? Смальцем чи дьогтем?

Голова. Дьогтем краще. (*По павзі*). Ну, прощавайте, куме! (*Іде й повертається*). Прощайте, куме! (*Хутко вибігає*)

Чуб. Пострівайте, куме! Нам здається, по дорозі буде! (*Вибігає*).

Всі (*раніш стримували сміх, а тепер регочуть*).

1. парубок. Ну, хлопці, дівчата, рушаймо!

1. дівчина, А хату ж на кого покинемо? Підождемо, поки тітка Солоха вернеться

1. парубок. Про мене! Давайте хоч і тут росташуємось на сьогодня. Дівчата, виймайте ж коляду, а ви, хлопці, лагодьте там по чарці.

2. парубок. Та Свирид зараз принесе.

1. дівчина. А поки що звеселимо господу

(*Співають колядок*).

КІНЕЦЬ.

Театральна Бібліотека

„РУСАЛКА“

під редакцією Григорія ГАНУЛЯКА

ЛЬВІВ, КУРКОВА 10,

випустила досі слідуючі театральні пєси:

1) Ґр. Марусин: „Хоч раз його правда“, шутка на 1 дію, другий наклад, дієвих осіб 5. 24 стор. . . . . 100 М.
2) Д. К.: „Неповелося“, фарса на 1 дію зі співами і танцями; дієвих осіб 3. 16 стор. 80 „
3) Ле-ле: „Перший голова Ревкому“, фарса на 1 дію зі співами, дієвих осіб 7. 2[illegible] стор. . . . . 80 „
4) Ле-ле: „Після равту“, фарса на 1 дію зі співами. Дієвих осіб 6. 24 стор. . . 80 „
5) О. Бабій: „Воєнна любов“, карт на 1 дію зі співами; дієвих осіб 5. 16 ст. (друге вид.) 100 „
6) І. Сурґучов: „Осінні скрипки“, драма на 5 дій, переклад Й. Стадника . . 250 „
7) Микола Айдарів; І. „Фіцлі-Пуцлі“, жарт сценічн. на 1 дію; II. Побрехенька про 3 ловців, 20 стор. . . . . 80 „
8) А. гр. Фредро: „Які хорі, — такі доктори“, комедія на 1 дію в перекладі Й. Стадника, 2 і пів арк. друку . . 200 „
9) Леонід Андреєв: „Життя Людини“ (Жизнь Человѣка“), драма, в перекладі Федора Дудка, 8 арк друку . . 350 „
10) Й. Стадник: „Він не заздрісний“, жарт на 1 дію, 2 арк. друку . . 120 „
11) А. П. Чехов: „Медвідь“; шутка на 1 дію . 80 „
12) М. Старицький-М. Степняк: „Ніч під Івана Купала“, 1 дія . . . . . 80 „
13) Ф. Гриневич: „Сатирично-гумористичні монольоґи для сцени, ч. І. 120 „
14) В. В. Білібін: „Дракони“. жарт на 1 дію . 80 „
15) М. Степняк: „У Різдвяну Ніч“ сцен. карт. 120 „